

EDIČNÍ POZNÁMKA

Toto vydání románu *Hrdelní pře* anebo *Příslaví* je vydání druhé. Po prvé jej vydal Ot. Štorch-Marien v Praze roku 1930 jako 258. knihu edice Aventinum. Náš text se od textu prvního vydání liší na těchto místech:

- Str. 8, ř. 27: je lépe než věděti *místo* je lépe věděti
 21, 9: umění *místo* k umění
 24, 28: jehož rukávy *místo* jeho rukávy
 31, 26: masné krámy *místo* masné krámy
 64, 16: zkáza. Vyplampán *místo* zkáza, Vyplampán
 99, 2: Jiří Půlpytel *místo* Josef
 113, 19: chlapů *místo* chlapců
 114, 26: nevyřídili! *místo* nevyřídil!
 119, 9: které se mu přihodily *místo* které se mi přihodily.
 137, 20: popadl za zadeček *místo* popadl zadeček.

V úpravě pravopisu a jazyka jsme se řídili zásadami uvedenými v prvních svazcích tohoto vydání Spisů Vladislava Vančury. V tvarosloví jsme opravili ojedinelý tvar *Jiří* na *Jiřího* (20) nebo *Jiřímu* (107), ale nechali jsme tvar *hostem* (74) a *hostě* (33) a lidový tvar *po nohách* (26). Opravovali jsme chybný třetí pád zájmena *já mě* na *mně* (17, 23, 27, 35, 55, 62, 68) a genitivní tvary *jej* na *ho* (*že si ho nehledíte* str. 104; *ovoce, z něhož* str. 135). Upravili jsme ojedinelou chybnou shodu zájmena s podstatným jménem *o vejcích, na která místo na které* (8) a složený slovesný tvar *kdyby ses myl místo kdybys se myl* (15).

O úpravě interpunkce platí to, co jsme řekli v ediční poznámce k románu *Konec starých časů*. Čárky klademe podle dnešních zvyklostí. Ale i užívání vykřičníků a otazníků jsme přizpůsobili dnešnímu usu. Expresivnost Vančurova vyjadřování vynutila si často užití vykřičníku nebo otazníku uprostřed věty nebo za větným celkem, kde dnes píšeme čárku

nebo sice vykřičník (nebo otazník), ale pokračujeme po něm novou větou s velkým písmenem na začátku. Vančura píše: ... *nikdo ho nezkrotí! ani paní Skočdoplová* (10); *Jeho syn Vavřínek! to je ztřeštěnec* (10); ... *vaše nevina! každá zába...* (14); ... *násadkou? posud vás...* (13) a podobně. V takových případech ponecháváme Vančurův vykřičník (nebo otazník), ale píšeme po něm novou větu s velkým písmenem na začátku. Čárku píšeme v podobných případech tam, kde vykřičník má funkci pouze rozdělovací, na př.: *Což o to! což o to...* (8); *Dost! dost, mé děti* (22); *Ty, věrný bože! ať mě nevěsí* (18). Neupravujeme Vančurův způsob (vykřičník a malé písmeno) po slovech expresivních, na př.: *Hrome! bojím se...* (9); *Pah! vaše časy...* (67); *K řasu! říkali...* (103). Tam, kde má Vančura v podobných případech čárku (*Pah, nedám...* str. 70), necháváme ji. Podobně necháváme Vančurův způsob ve vložených přímých větách říkankového nebo pořekadlového charakteru: ... *opakuji: Ham tam i s voskem! přiměla nás...* (9).

Název hospody U nezkušeného písklete je v 1. vydání tištěn zpravidla proloženě. Píšeme jej obyčejně.

R. H.